

Tóth Erzsébet

A FELNŐTT TANULÓK HETE 2011. PÁLYÁZATÁRÓL

A Magyar Művelődési Intézet és Képzőművészeti Lektorátus, a Magyar Pedagógiai Társaság és a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetsége pályázati felhívást jelentetett meg 2011 augusztusában a *Felnőtt tanulók hete* alkalmából (2011. október 13-21.). A *Két oldal a felnőttkori tanulásról* című pályázati felhívás azzal a céllal született, hogy képet kapjunk a felnőttkorban vállalt tanulás problémáiról, örömeiről, eredményeiről, a tanulás hasznáról, átadható tapasztalatairól – a munkáltató és a munkavállalói oldal szemszögéből.

Elsősorban a tanulók írták le gondolataikat, általában azzal a bevezetéssel, hogy örömmel vették a kiírást, a véleményükre kíváncsi érdeklődést.

A kuratórium döntése alapján két pályázatot mutatunk be a folyóirat olvasóinak.

Korán Imre írásában a felismerést, a belátható jövőhöz igazított döntéseket, a családi összefogás

erőt adó lendületét, a tanuláshoz való egyre pozitívabb hozzáállást és a példát, amely saját sorsa átgondolására és alakítására indítja az embert – értékelte a kuratórium.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Befogadás Nonprofit Kft. számos családnak teremtett lehetőséget egy másféle világ megélésére. A tarnabodi asszonyok bátor vállalkozásba kezdtek, amikor iskolapadba ültek. Talán ők maguk sem tudták, mit vállalnak, ám a siker minden nehézségért kárpótolja őket. Sorsuk példa a családjuk, a település és az ország mostohább sorsú vidékein élők számára is.

A pályázókat 2011. október 20-án bensőséges találkozon az MSZOSZ székházában köszöntötte Borbáth Erika, a Magyar Művelődési Intézet és Képzőművészeti Lektorátus főigazgatója és Pataki Péter, az MSZOSZ elnöke.

FAVÁGÁSTÓL AZ OKTATÁSIG!

Tizennégy évesen erdész szerettem volna lenni, ezért vállaltam, hogy családomtól távol, kollégiumba menjek. Már elkezdődött az iskola, amikor rádöbentem, hogy erdőművelő fakitermelő, azaz favágó leszek. Csak azért nem hagytam ott az iskolát, mert az idős szomszéd bácsinak ígéretet tettem, hogy megállok a helyem. A favágás mellett fotózást, intarziakészítést, hálókötést, és sok-sok hasznos gyakorlati dolgot tanultam itt. De csak rövid ideig dolgoztam ebben a munkakörben. Sajnos, annyira kevés volt kezdetben a fizetésem, hogy úgy döntöttem, elmegyek a bányához dolgozni. Ez biztos megélhetést, lakást jelentett. Katonának is csak három hónapra kellett bevonulnom.

1978. február 16-án sújtólégrobbanás történt városunkban, ahol huszonhatan vesztették életüket. Ekkor gondoltam először arra, hogy bányamentő szeretnék lenni. Elvégeztem a tanfolyamot, és rövid időn belül, nagyon fiatalon huszonegy évesen bányamentő lettem. Nagyon komolyan vettem hivatásomat.

Hamar megfogalmazódott bennem, hogy szeretnék továbbtanulni, de nem szerettem volna munkahelyet változtatni. Beiratkoztam aknász-képző technikumba, levelező tagozaton, melyet családom messzemenően támogatott. Sajnos ez nem mondható el munkahelyemre, ami olyan szempontból érthető is, hogy itt folyamatos a munkarend. Nem oldható meg a szakcsere, hiszen a huszonnégy órás műszak után fontos a huszonnégy óra pihenés és kikapcsolódás, amit huszonnégy óra ügyelet követ. Az ügyelet szigorú otthon tartózkodást jelent, hiszen baleset esetén minden másodperc számít. Így, igyekeztem megtalálni a középutat, mert számomra a hivatásom és a tanulás is nagyon fontos volt. Szabadnapokon el tudtam menni az órákra, ügyeleti és szolgálati napokon, ha volt rá lehetőség, szabadságot vettem ki, ha nem, akkor nem mentem órára. A kollégák a munkahelyi hiányzásaimat sokallották, az iskolában néhány tanár az órákról való távol maradásomat sérelmezte. A munkahelyemen azt mondták, itt kapod a fizetésedet, az iskolában pedig néhány

tanár a negyedévi beszámolóra adott osztályzatnál érezte rosszállását. Szerencsére a tanárok többsége megbecsülte, hogy bányamentő vagyok. Akaraterőmnek, szorgalmamnak és családomnak köszönhetően jó eredménnyel szereztem aknász technikai végzettséget. Csak lassan lépkedtem előre a ranglétrán, de évek múlva osztagparancsnok lettem.

Mivel ennyi akadályba ütköztem, évekig nem is gondoltam továbbtanulásra. Az egész országban elindultak a létszámleépítések, ami a bányamentő állomást sem kerülte el. Itt is, mint a legtöbb munkahelyen, ez első körben a nyugdíjasokat érintette. Huszonöt év munkaviszony, ötezer földalatti műszak elérésével nyugdíjba lehet menni. Ekkor legtöbbször éppen csak betöltik a negyvenhárom-negyvenöt éves kort. Sokan azt gondolják, hogy kicsoda lehetőség. Igen, lehetőség annak, aki szeretne nyugdíjba vonulni. Annak, aki dolgozni szeretne, inkább átok, mint áldás. Amikor az első tizenhárom kollégának kellett ezt az utat választania, egyre többet gondolkodtunk családommal azon, mi lesz két-három év múlva, amikor én járok majd hasonló cipőben. Három gyermekem van. Ekkor legnagyobb lányom egyetemista, fiam gimnazista, legkisebb lányom általános iskolás volt. Kislányom gémbetegségben szenved, ami súlyos anyagi terhet is jelent számunkra. Úgy láttuk, hogy a nyugdíjból nem tudunk majd megélni. Sokat beszélgettünk feleségemmel, mi legyen, ami nekem és családomnak is megfelelő munka lenne. Favágás, árokásás, ördöglatat készítés? Rengeteg gondolkodás után merült fel, hogy gépjármű szakoktató legyek. Elkezdtem utána járni, hol van ilyen képzés. Megtudtam, hogy a városunkban is indul tanfolyam, de legjobb esetben évente egyszer, amiről abban az évben lekéstem. Éreztük, hogy sürget az idő, nem késlekedhetek. Feleségem biztatására Budapestre jelentkeztem. Sikeres felvételi vizsgát tettem. Itt minden foglalkozásra elmentem. Nem zavart, hogy mennyi szabadságomba kerül. Hosszú távon kellett terveznem. Szerettem volna jól felkészülni a vizgára, és ezen keresztül az új hiva-

tásra is. Nagyon jó eredménnyel végeztem el mind az elméleti, mind a gyakorlati képzést.

Felkerestem több autósiskolát. Abban a szerencsében volt részem, hogy az egyik autósiskola szerződést kötött velem. Elméleti oktató leszek! Abban is megegyeztünk, hogy az órák mindig a szabadnapjaimon lesznek. Ekkor már megvolt a feltétel a nyugdíjba vonuláshoz. Szinte ezzel egy időben, munkahelyemen megkérdezték, mik a terveim? Rövid gondolkodás után a nyugdíjat választottam. Jó érzés volt, hogy ez a saját döntésem. Igazából később döböntem rá, hogy ha akartam volna maradni, akkor is ezt az utat kellett volna választanom.

Nyugdíjas lettem. Az autósiskolának éppen szüksége volt egy olyan oktatóra, aki a vidéki tanfolyamokon tartja az elméleti foglalkozásokat. Örömmel vállaltam a felkérést, aminek köszönhetően azonnal gyakorlati órákat is kaptam. Így alakult, hogy pár nappal a nyugdíjaztatásom után, teljes állásban dolgoztam oktatóként. Fél éven belül, városunkban tarthattam az órákat, nem kellett vidékre utaznom. Sokat tanultam ez alatt. Kitérgült a világ. Rengeteg új emberrel ismerkedem meg. Tel-

tek az évek, és úgy éreztem, akár saját iskolát is el tudnék vezetni. Feleségemmel sokat beszélgettünk róla, és arra az elhatározásra jutottunk, ha saját autósiskolát alapítunk, még jobban megszervezhetnénk a mindennapjainkat, ami kisebbik lányunk miatt egyre sürgetőbbé vált. Így, amikor megvolt az ötéves gyakorlatom, beiratkoztam iskolavezetői tanfolyamra, ami szintén Budapesten volt. Szerencsére ez a munka kevésbé kötött, illetve könnyebben átszervezhető. Így nem okozott problémát az órákon részt vennem. A szakmai rész nagyon jól ment, a gazdasági ismeretek okoztak kisebb nehézséget, de ezzel is megbirkóztam. Igaz nagyon sokat köszönhetek az autósiskolának, ahol kezdtem, de végül is, megalapítottuk saját autósiskolánkat. Az elméleti órákat a fiam, az iskola honlapját a feleségem szerkeszti, a gyakorlati órákat és az iskolavezetői feladatokat én látom el.

Nem nagy iskola a mienk, de biztos háttérrel jelent számunkra. Úgy érzem, hatalmas utat tettem meg az évek alatt. Szerintem soha nincs késő tanulni, és a mai változó világban szükséges is, hogy az ember váltani tudjon, amikor kell!

